

DALŠÍ AKČNÍ DOBRODRUŽSTVÍ ZE SÉRIE AKTA OREGON®

CLIVE CUSSLER

A BOYD MORRISON

MARAUDER

**JUAN CABRILLO A POSÁDKA LODI OREGON BOJUJE
S TERORISTY, KTEŘÍ CHTĚJÍ POUŽÍT CHEMICKOU ZBRANĚ**

Marauder

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler a Boyd Morrison

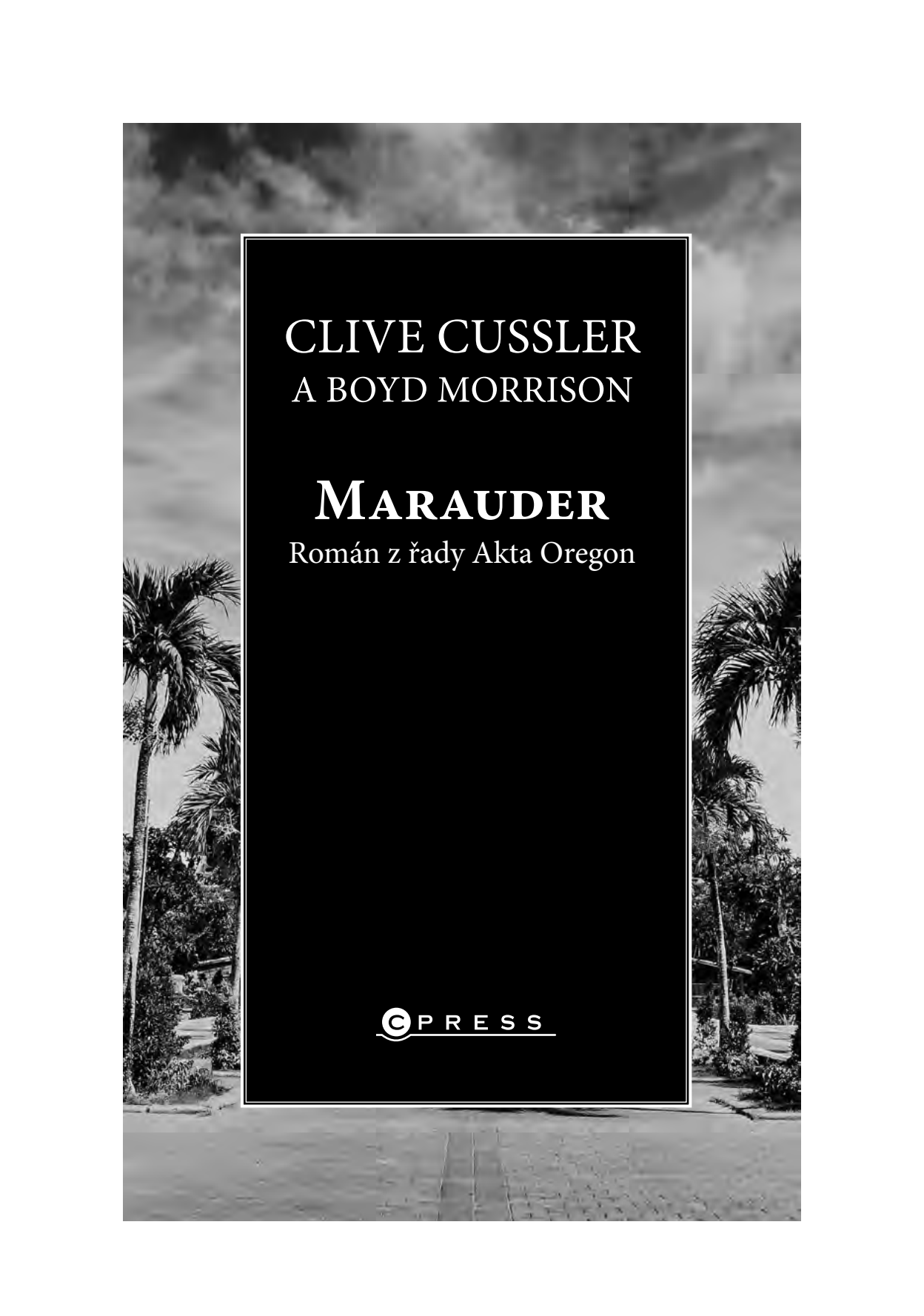
Marauder – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MARAUDER

CLIVE CUSSLER
A BOYD MORRISON

MARAUDER
Román z řady Akta Oregon

 PRESS

The copyright notice exactly as it appears in the American edition of the Work, i.e.:
Copyright © 2020 by Sandecker, RLLLP.
All rights reserved.
By arrangement with
Peter Lampack Agency, Inc.
350 Fifth Avenue, Suite 5300
New York, NY 10118 USA.

Translation © Eva Kadlecová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5802-9
ISBN e-knihy 978-80-264-5825-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5826-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-5810-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Postavy

Korporace

Juan Cabrillo – Předseda Korporace a kapitán lodi *Oregon*

Max Hanley – Prezident Korporace, Juanův zástupce a hlavní inženýr *Oregonu*

Linda Rossová – Viceprezidentka operací Korporace a veteránka amerického námořnictva

Eddie Seng – Ředitel pobřežních operací Korporace a bývalý agent CIA

Eric Stone – Hlavní kormidelník *Oregonu* a veterán amerického námořnictva

Mark „Murph“ Murphy – Hlavní zbraňový důstojník *Oregonu* a bývalý designér zbraní pro americkou armádu

Franklin „Linc“ Lincoln – Agent Korporace a bývalý Navy SEAL

Marion MacDougal „MacD“ Lawless – Agent Korporace a bývalý Army Ranger

Raven Malloyová – Agentka Korporace a bývalá vyšetřovatelka vojenské policie armády USA

George „Gomez“ Adams – Pilot helikoptér a operátor dronů na palubě *Oregonu*

Hali Kasim – Hlavní komunikační důstojník *Oregonu*

Dr. Julia Huxleyová – Hlavní zdravotnická důstojnice *Oregonu*

Kevin Nixon – Vedoucí Školy magie na *Oregonu*

Maurice – Hlavní stevard *Oregonu*

Malacký průliv

Omar Rahal – Kapitán ropného tankeru *Dahar*

Kersen – Vůdce teroristů

Abdul Tanjung – Terorista

Melbourne, Austrálie

April Jinová – Bývalá důstojnice rozvědky Australského královského námořnictva

Angus Polk – Bývalý agent a analytik australského ministerstva obrany

Lu Yang – Zesnulý otčím April Jinové

William Campbell – Luův právní zástupce

Timorské moře

Sylvia Changová – Vědkyně Agentury pro pokročilé výzkumné projekty Ministerstva obrany USA

Roberta Jordanová – Kuchařka

Korvetní kapitán Womacková – První důstojnice na lodi *Ocean Protector*

Bali, Indonésie

Sinduk – Vůdce teroristů

Oliver Muñoz – Manžel senátorky Marie Muñozové

Elena Muñozová – Dcera senátorky Marie Muñozové

Emily Schmidtová – Manželka senátora Gunthera Schmidta

Kyle Schmidt – Syn senátora Gunthera Schmidta

Austrálie

Leonard Thurman – Lékař v Královské nemocnici Darwin

Paul Wheatley – Elektrikář

Harry Knoll – Elektrikář

Sam Carter – Letec Australského královského letectva

Todd Wilson – Letec Australského královského letectva

Burt Gulman – Přístavní kapitán v Nhulunbuy

Sawyer – Americký lovec

Bob Parsons – Příslušník Námořní pěchoty USA a pilot vznášedel

Renee LaBelle – Parsonsova přítelkyně

Victor Ormond – Archeolog

Ústřední zpravodajská služba CIA

Langston Overholt IV. – Kontakt Korporace v CIA

Posádky lodí

Raymond Wilbanks – Kapitán lodi *Shepparton*

Gabriel Rathman – Kapitán lodi *Centaurus*

Lodi

Salacia – Římská biréma

Oregon – Vlajková loď Korporace

Dahar – Kuvajtský ropný tanker

Namaka – Americká výzkumná loď

Empiric – Australská výzkumná loď

Ocean Protector – Loď Australských obranných sil

Marauder – Trimarán

Shepparton – Australská nákladní loď

Marsh Flyer – Transportní vznášedlo

Centaurus – Nákladní loď

Thai Navigator – Loď na přepravu rudy

1

Malacký průliv

Kapitán Omar Rahal sledoval malý člun uhánějící přes klidné vody úzkého průlivu. Přibližoval se k jeho ropnému tankeru směřujícímu do Kalifornie přímo zepředu a na rybářský člun až příliš rychle. Kapitán se pokusil člun oslovit přes rádio, ale nikdo mu neodpověděl. To mohlo znamenat jen jedinou věc.

Piráti.

Pohled do dalekohledu mu potvrdil, že člun je plný chlapů ozbrojených střelnými zbraněmi, ale on se jim neměl jak vyhnout. *Dahar* byl dlouhý přes tři sta metrů a průliv mezi Malajsií a indonéským ostrovem Sumatra byl v nejúžším místě široký sotva tři kilometry. Otočit se tu bylo pro těžkopádný tanker nemožné a pokusům o náraz mrštný člun snadno unikne.

„Zvýšit rychlost na plný výkon,“ nařídil nicméně prvnímu důstojníkovi. „Nehodlám z *Daharu* udělat snadný cíl.“ Věděl, že tak vysoká rychlost u lodi o rozměrech *Daharu* je ve stísněném prostoru průlivu i při klidném moři riskantní, ale nemohl přece dovolit, aby jeho loď unesli, aniž by se aspoň o něco pokusil.

Zatímco první důstojník plnil jeho rozkaz, Rahal aktivoval lodní interkom. „Teď mě dobře poslouvejte, lidi. U přídě máme nezvanou návštěvu. Jsou ozbrojení a chystají se nás přepadnout a nalodit se. Takže uzamknout všechny nouzové uzávěry a všichni na svoje bojová stanoviště. Nepokoušejte se, opakují, nepokoušejte se jim postavit.“ Nechtěl, aby během jeho služby někdo z posádky přišel o život.

Člun mezitím minul příd' *Daharu*, takže už ho Rahal neviděl. Přešel na levé křídlo můstku, aby mohl vetřelce dál pozorovat přes bok lodi.

Teď už dokázal napočítat sedm mužů v tričkách, ozbrojených automatickými puškami. Osmý zřejmě řídil člun, ukrytý pod stříškou malé kormidelny. Člun uháněl obloukem kolem tankeru, aby s ním mohl srovnat rychlost. Rahal uviděl, že jeden z mužů drží výsuvný žebřík.

Zavolal na prvního důstojníka: „Aktivujte SSAS.“

Muž otevřel bezpečnostní kryt a stiskl velké červené tlačítko. Lodní bezpečnostní alarm SSAS byl systém určený k odeslání tichého nouzového signálu, který informoval domovskou základnu lodi o tom, že došlo k napadení lodi. Byl vymyšlený tak, aby se útočníci nedověděli, že si loď přivolala pomoc.

O pár vteřin později zazvonil na můstku telefon. Rahal ho zvedl.

„Tady kapitán Rahal na lodi *Dahar*.“

„Kapitáne, tady operační velitelství. Chceme si ověřit, jestli jste skutečně v nesnázích.“

„Ano, potvrzuji, že se nejedná o falešný alarm.“ Rahal odříkal kódové heslo ověřující jeho totožnost. „Chystá se nás přepadnout sedm nebo osm ozbrojených mužů.“

„Rozumím. Máme vaši polohu a uvědomíme Malajskou agenturu pro námořní dohled a Indonéskou námořní a pobřežní stráž. Zůstaňte na lince tak dlouho, jak budete moci. Jsou ve vaší blízkosti nějaké další lodě, které by vám mohly poskytnout pomoc?“

„Co máme na radaru?“ zeptal se Rahal prvního důstojníka.

Ten zamžoural na monitor radaru a konsternovaně zavrtěl hlavou. „Nejbližší je nějaká nákladní loď asi třicet kilometrů za námi.“

„I kdybychom zastavili, trvala by jí cesta k nám dvě hodiny,“ promluvil do telefonu Rahal. „Máte ponětí, za jak dlouho může dorazit pobřežní stráž?“

„Malajská strana shání vrtulník v Johoru, ale nedostanou se k vám dřív než za hodinu a půl. Zachovejte klid a neodporujte útočníkům. Pomoc je na cestě.“

Rahal se ušklíbl na prvního důstojníka. „Prý že pomoc je na cestě.“

„Každopádně ji budeme potřebovat,“ odpověděl jeho pobočník a kývl dolů k palubě.

Nad zábradlí vykoul vršek žebříku. Rahal odložil telefon a utíkal zpátky na křídlo můstku. Několik pirátů mířilo zbraněmi na zábradlí pro případ, že by

se někdo pokusil žebřík zvrhnout, jiní po něm začali lézt nahoru. Někteří měli kromě zbraní i těžké batohy na zádech. Když jich bylo na palubě všech sedm, rozběhli se k nadstavbě v zadní části lodi.

Rahal se vrátil k telefonu. „Základno, budu muset zavěsit. Útočníci se blíží k můstku.“

„Hodně štěstí, kapitáne.“

Rahal se pokusil uklidnit, hlavně kvůli své posádce na můstku, ale měl pocit, že se mu útroby proměnily v pudink. Naposledy byl takhle vyděšený, když jeho rodný Kuvajt napadli Iráčani v době, kdy jako dospívající kluk pracoval na rybářském člunu.

O pár okamžiků později uslyšel dupot bot na schodech.

„Žádné prudké pohyby,“ varoval naposledy své lidi.

Pak se rozletěly dveře a na můstek vtrhli tři muži původem z Jihovýchodní Asie s namířenými zbraněmi.

„Nestřílejte,“ oslovil je Rahal anglicky s rukama zvednutýma nad hlavu. „Nejsme ozbrojení.“

Předstoupil k němu štíhlý, šlachovitý muž s ohavnou jizvou v místech, kde by měl mít levé ucho, a hrozivým šklebem. Neměl shnilé, zkažené zuby zdrogovaného lupiče. Tenhle muž byl cvičený profesionál.

„Vy jste kapitán Rahal?“ zeptal se arabsky s indonéským přízvukem.

„Ano,“ odpověděl mu Rahal stejnou řečí, zaskočený, že muž zná jeho jméno. „Co chcete?“

„Chci vaši loď. A teď ji mám.“

„A moje posádka?“

Jeden z únosců došel k řízení a zcela zastavil motory.

„Když se vy i vaše posádka budete chovat slušně, opustíte loď se mnou a vyměníme vás za výkupné. Když nám nikdo nezaplatí, zabijeme vás.“

Rahal přikývl. „Budeme spolupracovat. A má společnost vám vyplatí výkupné.“

„To velice rád slyším,“ odpověděl zjizvený pirát. „Protože jestli s vámi budou potíže, nechám vás všech patnáct na palubě, abyste šli ke dnu i s lodí, až ji v průlivu vyhodím do vzduchu.“

2

Ravenhall, Austrálie

April Jinová pochodovala kolem svého otlučeného Fordu, toho času čekajícího na parkovišti před mužskou věznicí Ravenhall Correctional Centre. Asfalt byl sice už teď po ránu rozpálený od slunce, ale ke dveřím nápravného zařízení se nehodlala už nikdy v životě ani přiblížit. Už tři roky sem pravidelně každý týden jezdila na návštěvy a sterilní bílé zdi uvnitř jí nepříjemně připomínaly její vlastní dvouletý pobyt v Dame Phyllis Frost Centre pro ženy. Jen při představě, že by na to místo ještě kdy musela vstoupit, jí do krku stoupala žluč.

Pak se konečně otevřel hlavní vchod Ravenhallu a April se usmála, když uviděla vyjít ven Anguse Polka. Vojenský dojem, který vzbuzovaly jeho zatvřelý výraz, vzpřímené držení těla a nakrátko střižené vlasy, porušovala jen přítomnost světlých vousů. Džíny a přiléhavé tričko prozrazovaly objem svalů, které jeho vysoká postava získala až v poslední době pravidelným cvičením na vězeňském dvoře. Když spatřil svou čekající manželku, jeho tvář znězněla do širokého úsměvu.

April šla svému muži naproti a padla mu do náruče. Zvedl ji nad zem, jako by nic nevážíla.

„Zhubla jsi,“ poznamenal.

„Ráno jsem běhala, abych byla ve formě. A večer moc nejedla, protože mi samotné nechutná.“

April Jinová měla štíhlou, lehce svalnatou postavu. Rovné černé vlasy nosila nakrátko. Zvýrazňovaly její štíhlou tvář a tmavé, pátravé oči.

Dlouze Polka políbila a řekla: „Nemůžu uvěřit, že jsi venku.“

„Konečně volný, díky mým novým oblíbeným slovům – předčasné propuštění. Asi se mi vyplatilo, že jsem celou dobu sekal latinu.“ Přitiskli se k sobě a bok po boku kráčeli k autu. „Děkuju, žes mi přijela naproti,“ řekl. „Tak rád pojedu domů... ať je to, kde je to.“

„Náš byt se ti nebude líbit o moc víc než tvoje stará cela. Je velký asi jako ptačí budka.“

„Když tam budeš ty, budu se cítit jako v paláci.“ Cestou k autu se zastavil. „Zvládalas to dobře?“

„Nebudu ti lhát, s penězi to bylo složitější. Nikdo nechce zaměstnat ženskou se záznamem v trestním rejstříku, která prodala svou vládu. Našla jsem si nějaké překlady na volné noze, ale stačilo to taktak na složenky.“

„Tvůj starý sponzor ti nepomáhal?“

Zavrtěla hlavou. „Neslyšela jsem od něj ani slovo.“

„Tomu říkám vděk. No, mám jednoho starého kamaráda, co odešel ze služby a otevřel si malý podnik. Snad mi dá nějakou práci, než najdeme něco lepšího.“ Poplácá kapotu auta. „Nevadilo by ti, kdybych řídil? Docela mi to chybělo.“

Než mu stihla podat klíčky, objevila se na parkovišti limuzína a pomalu si to namířila k nim.

„Někdo jde domů ve velkém stylu,“ poznamenal Polk.

K Jinové překvapení však auto zastavilo přímo u nich. Vystoupil z něj šofér a došel otevřít zadní dveře muži v na míru šitém obleku s tenkým proužkem. Vypadal jako právník. Jinová jich za život viděla dost, aby si na ně vyvinula nos.

Podal jí vizitku. „Pane Polku, paní Jinová, já jsem William Campbell.“

Neptal se, jestli jsou to oni. Věděl to.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Polk, když si kartičku bral.

„Jsem správcem pozůstalosti pana Lu Yanga. Mohli byste, prosím, jít se mnou?“ pokynul jim k limuzíně.

„Řekl jste pozůstalosti?“ opáčila Jinová.

„Ano. Obávám se, že pan Lu Yang nedávno zemřel.“

Jinová a Polk si vyměnili překvapený pohled.

„Zde s vámi bohužel nemohu probírat detaily,“ pokračoval Campbell, „ale mohu vás ujistit, že to nijak nesouvisí s vašimi kriminálními záležitostmi. Naopak jsem přesvědčen, že důvod naší schůzky shledáte nanejvýš přínosným.“

Jinová se ohlédla na svůj otlučený pick-up a Campbell dodal: „Jestli chcete, váš automobil můžu nechat odtáhnout někam do bazaru k prodeji. Po našem jednání zjistíte, že už ho nepotřebujete. Máte samozřejmě možnost dojet za námi do našich kanceláří sami, ale myslím, že limuzína pro vás bude pohodlnější.“

Jinová a Polk se bezděky rozhlédli. Jejich dosavadní kontakty s Lu Yangem byly vždy přísně utajované a vždy probíhaly přes prostředníka. Poslat pro ně limuzínu, a ještě rovnou před věznicí, to se mu skutečně vůbec nepodobalo. I když, jak se doslechli, byl už vlastně po smrti.

Nasedli si proto do limuzíny a uvelebili se na luxusních kožených sedadlech naproti Campbellovi.

Když se rozjeli, Polk se naklonil ke své ženě a zeptal se: „Tys věděla, že Lu Yang stonal?“ Zavrtěla hlavou. Její matka byla za čínského technologického magnáta vdaná deset let, i když většiny svého mimořádného bohatství nabyt až poté, co se rozvedli. Jinové bývalý otčím se však o její matku přesto dobře postaral a samotnou April zpovzdálí podporoval a pěstoval její schopnosti tak dlouho, až je mohl využít k vlastnímu prospěchu.

„Kdy zemřel?“ zeptala se Jinová Campbella.

„Odešel teprve před pár dny. Více se dozvíte, až dojedeme do Melbourne.“

Jinová se podívala na Polka a spatřila v jeho očích jiskry naděje. Věděl stejně dobře jako ona, k čemu tohle setkání spěje.

Jedou na předčítání otčímovy závěti.

Cesta do centra Melbourne zabrala asi půl hodiny. Zastavili před jednou lesklou věží mrakodrapu. Výtah je vyvezl do padesátého patra. Campbell je uvedl do přepychové konferenční místnosti s nádherným výhledem na městské panorama. Stiskl tlačítko, panely na stěně se vyklopily a odhalily obrovskou televizní obrazovku.

„Prosím,“ pokynul Campbell ke křesílkům u mahagonového zasedacího stolu, kde už čekal stříbrný džbán s vodou s ledem a sklenice. Podal April dálkový ovladač a zapečetěnou obálku nadepsanou jejím jménem. „Až opustím místnost, jen stiskněte tlačítko přehrávání. Budete požádána o kód, který naleznete v té obálce.“

„Vy nebudete číst jeho závěť?“ podivil se Polk.

„Obávám se, že ne. Všechno se dozvíte z videa.“

Kývl, odešel a zavřel za sebou dveře.

Polk se obrátil na manželku: „Co to má sakra znamenat?“

„To zjistíme.“ Otevřela obálku a našla v ní kartičku s ručně napsaným šestnáctimístným číslem. Stiskla na ovladači PLAY a byla vyzvána k vyplnění kódu.

Nato se na obrazovce objevil záběr elegantní pracovny. Uprostřed seděl za stolem Lu Yang. Jinové se při pohledu na něj zatajil dech, ale rychle si uvědomila, že už to není ten přísný a neústupný pedant, kterého si pamatovala.

Místo toho měl oči zapadlé, vlasy mastné a slepené do pramínků, ruce, se-pjaté na stole, kostnaté.

„Ahoj April,“ pozdravil ji anglicky se slabým šanghajským přízvukem. Přeběhl jí mráz po zádech. „Pane Polku, vy jste tu jistě také, jak jsem si přál. Osobně jsme se nikdy nesetkali, ale jmenuji se Lu Yang. A jak nyní už víte, jsem mrtvý.“

Jinová se natáhla pro Polkovu ruku.

„Uvědomuji si, že posledních několik let bylo pro vás oba náročných, a to v důsledku bezpečnostní chyby, kterou jste nezavinili vy. Jak víte, z jednoho našeho agenta se vyklubal informátor Australské federální policie. Byl zneškodněn dříve, než stihl odhalit celý rozsah mých operací v zemi, ale bohužel stihl odkrýt vaše aktivity ve sběru dat v oblasti obranných technologií a zpravodajských služeb. V zájmu bezpečnosti nás všech jsem byl proto donucen přerušit veškerou komunikaci mezi námi – až doteď. Mohla ses, April, cítit opuštěná a zrazená, ale věř, že to tak nebylo. Tví obhájci byli nejlepší v celé zemi a platil jsem je já. A předčasné propuštění vás obou taky není šťastná náhoda. Řekněme, že několik členů vašich komisí pro podmíněné propuštění si poslední dobou trochu přivydělalo. Ale to všechno už je minulost. Teď tě potřebuju, April. Ty a tvůj manžel jste jediní, na koho se mohu spolehnout, že vyplní moje poslední přání.“

„Nechceš toho málo, po tom, čím jsme si prošli,“ zamumlala Jinová.

„Uvědomuju si, že se vám do toho nemusí chtít,“ pokračoval Lu, jako by ji slyšel. „Ale uvidíš, že mě potřebuješ stejně jako já tebe. Možná ještě víc. Ještě před pěti lety jste vy oba byli vzory ve svých profesích. Vy, pane Polku, jste byl veteránem na velitelství speciálních operací a starším analytikem ministerstva obrany. A ty, April, jsi byla poručík Jinová, důstojnice rozvědky Australského královského námořnictva na nejlepší cestě k dosažení admirálské hodnosti.

Oba jste byli výjimeční tajní agenti a získávali jste nejnovější technologické údaje pro mou společnost a pro Čínu. Ale jelikož byly tyto aktivity odhaleny, byli jste zbaveni hodností, přišli jste o práci a strávili roky ve vězení. Kvůli tomu jste byli nuceni strádat a nezbylo vám mnohdy víc než vaše vzájemná láska. To hodlám napravit, ale žádám po vás ještě jednu poslední službu.“

Lu se rozkašlal a musel se napít vody. Polk podrážděně namířil prst na obrazovku. „My víme, co se stalo. Pozval si nás, jen aby nám dal přednášku a pak nás dostal zase za katr?“

Jinová ho umlčela zvednutou rukou. Byla zvědavá, k čemu starý pán směřuje.

„Omluvte mě,“ pokračoval Lu a postavil vodu na stůl. „Diagnostikovali mi rakovinu slinivky, víte. Zrovna jsem byl na nejlepší cestě dokázat v životě něco opravdu velkého, ale podle toho, co mi říkají doktoři, mi zbývají nanejvýš dva týdny. Svou vizi už nestihnu uskutečnit. Ale můžete to udělat vy. Prokázali jste svou loajalitu, když vás obvinili a odsoudili a vy jste neprozradili svá pouta se mnou. Navíc máte i schopnosti nezbytné k tomu, abyste můj cíl splnili. Pane Polku, vy jste kromě obranné analytiky byl i zručným velitelem komanda, zběhlým v taktice a vedení mužů do boje. April, ty máš díky zkušenostem z námořnictva odborné zkušenosti se zbraňovými systémy a s kontrarozvědkou. To je naprosto perfektní kombinace pro to, aby moje operace proběhla úspěšně.“

Lu se usmál. „Možná si říkáš, proč bych pro otčíma po všem, co se stalo, dělala ještě něco dalšího? No, dovol, abych ti prozradil hned dva důvody. Za prvé samozřejmě pomůžeš Číně ujmout se právoplatné role světového vůdce, když se upevní její vojenská moc. Tomu jste oba značně napomohli svými činy už v minulosti. Druhý důvod je finančního charakteru. V Austrálii jste přišli o dosavadní životy i o kariéru. Vláda vám zkonfiskovala majetky, včetně peněz, které jste si u mě zaslouženě vydělali. Dokonce vám zrušili vojenské výsluhy, takže jste se stali vydědenci ve vlastní zemi. Máte málo zdrojů a ještě méně pozitivních vyhlídek. Ale já vám mohu vaše ztráty vynahradit a zajistit vám budoucnost, která předčí i vaše nejdivočejší sny.“

S bolestným syknutím zvedl kufřík a položil jej na stůl. Otevřel ho a otočil směrem ke kameře. Byl až po okraj plný amerických stodolarovek.

„Tohle je jeden milion amerických dolarů. Dávám vám ho jednak jako odměnu za dřívější úsilí a jednak jako závdavek do budoucna. Právníci vám předají tenhle kufřík, až budete opouštět místnost. Když budete chtít, můžete si ho vzít a odejít, ale všichni víme, že ubohý milion dolarů vám všechno, oč jste přišli, nemůže vynahradit. Proto se vsadím, že jen povzbudí vaši chuť na to, co doopravdy leží na konci duhy.“

Lu zavřel kufřík a Jinová se podívala na Polka. Měl oči přilepené k obrazovce.

„Protože jestli uděláte, co po vás žádám, a použijete tyhle peníze jako vklad spolu s dalšími zdroji, které jsem pro vás připravil, ke splnění úkolu, který jsem vám nachystal, dostanete i zbytek mého jmění, které je momentálně vyčísleno na devět set třicet osm milionů amerických dolarů.“

Jinová vytřeštila oči na manžela. Když šli do vězení, mysleli si, že jejich životy jsou prakticky u konce. Teď se jim naskytla příležitost získat víc, než si kdy dovedli představit.

„Momentálně jsou peníze uzamčené v kryptoměně CroesusCoin. Zůstanou tam tak dlouho, dokud deset prominentních zpravodajských médií po celém světě nezveřejní články potvrzující, že jste svůj cíl splnili. Navrhnul jsem softwarový program, který pravidelně prochází zpravodajské weby a kryptoměnu vám uvolní, jakmile budou články ověřeny. Jako motivaci k tomu, abyste se vyhnuli zbytečnému lelkování, jsem vám stanovil termín. Nebude-li úkol splněn do určeného data, zůstane účet zamčený navždy. Moje peníze nikdy nikdo nedostane. Prostě zmizí.“ Podíval se přísně do kamery. „Jak víš, April, nepatřím k lidem, kteří oceňují selhání.“

Pak se Lu usmál. „Předpokládám, že možná pochybujete, je-li moje nabídka podložená pravdou.“

Polk přikývl. „Napadlo mě to.“

„Kód, který jsi zadávala na začátku tohoto videa, je zároveň číslem účtu. Vyhledej si ho.“ Sdělil jí přihlašovací jméno a heslo. „Uvidíš stav účtu, ale nebudeš se k financím moci nijak dostat, dokud nebudou splněna kritéria.“

Jinová třesoucí se rukou stiskla na ovladači tlačítko PAUSE a zmrazila na obrazovce Luův mrtvolný pohled. Otevřela na mobilu stránku CroesusCoin a přihlásila se. Přesně jak Lu řekl, účetní zůstatek přesahoval devět set milionů

dolarů. Kolonky k zadání údajů k převodu byly nepřístupné a na stránce běžel časovač.

Dával jim jen několik týdnů do chvíle, kdy bude účet trvale uzamčen.

Ukázala webovou stránku Polkovi. Ten se zaklonil na křesílku a zpracovával, co právě viděl.

„Já tomu nevěřím.“

„Věř,“ odpověděla Jinová. „Můj bývalý otčím by nepodstoupil takové potíže pro nějaký žert. Někdy byl zlý, ale nikdy nemarnil čas. Ať navrhuje cokoli, myslí to vážně. Nemá žádné další dědice, takže je logické, že máme jeho majetek zdědit my.“

„Ale nedá nám ho jen tak. Máme si ho zasloužit.“

„To jo. Ale vzhledem k tomu, jak byl inteligentní a precizní, určitě naplánoval ty svoje ‚úkoly‘ do posledního detailu. Jak vidíš, nedostatkem zdrojů na zajištění úspěchu rozhodně netrpěl.“

Polk chvíli uvažoval. „Hrozně nerad to říkám, ale má pravdu. Oběma nám je skoro čtyřicet, naše vojenské kariéry skončily, nemáme žádné vyhlídky na pořádnou práci. Spřáhli jsme se s Lu Yangem a o všechno přišli: o domov v Canbeře a dům na Bondi Beach, o auta, dokonce i o investiční účet v Bruneji, který jsme měli za nedotknutelný. Teď, když je po smrti, nemáme ani žádné kontakty v Číně, které by nám mohly pomoci. Milion dolarů je pěkná nabídka, ale ve srovnání se skoro miliardou to není nic.“

„Za takové peníze toho bude chtít hodně. Musíme počítat s tím, že to s sebou ponese velké nebezpečí a rizika.“ Stiskla mu ruku. „Tak dlouho jsem na tebe čekala. Nechci, aby se nám teď něco stalo.“

Polk pokrčil rameny. „Jestli mu můžeme věřit, můžeme taky udělat, co chce. A pak budeme mít na svou ochranu víc peněz, než jsme kdy potřebovali.“

Jinová přikývla. „To je fakt.“

„Otázka tedy zní, ty mu věříš?“ zeptal se Polk.

Jinová chvíli přemýšlela. „Byl to tvrdý člověk, ale nikdy nepodrazil ani nás, ani mou matku. A měl pravdu i v tom, že bez jeho podpory bychom zůstali ve vězení mnohem déle. Podle mě mu můžeme věřit.“

„Riskovali jsme pro něj životy i dříve, pro mnohem menší odměnu, a pořád tu jsme. Víme, co je v sázce, ale teď aspoň budeme mít zdroje na to, abychom

se chránili.“ Polk hleděl na Jinovou s aurou sebejistoty. „Tak se pojďme podívat, co po nás chce.“

Jeho manželka stiskla na dálkovém ovladači tlačítko PLAY.

Lu Yang se naklonil ke kameře. „Jsem rád, že to vidíte stejně jako já. A teď vám povím, co po vás budu chtít.“

3

Abdul Tanjung neměl nejmenší chuť čekat v člunu, zatímco ostatní šli převzít ten ropný tanker, ale byl v téhle buňce teroristické skupiny Indo Jihad služebně nejmladším členem, a tak na něj připadl úkol zajistit, aby člun byl připravený na útěk, než dorazí bezpečnostní složky. Teď když se *Dahar* zastavil, neměl na práci v podstatě nic jiného než hlídat, jestli se někdo z posádky nepokusí utéct po žebříku.

Tanjung bojoval pro Islámský stát v Sýrii a pak se vrátil do Indonésie, aby pomohl ve své vlasti zřídit chalífát. Při jeho kontaktech s ISIS nebylo těžké najít podobně smýšlející druhy v Jakartě. Jejich první mise byla nevídaně úspěšná a ta další, naplánovaná na Bali, zaručeně přesvědčí jejich nepřátele, že s vlivem nenáviděných Američanů v Jihovýchodní Asii je jednou provždy konec.

Když potopí kuvajtský ropný tanker mířící do USA a způsobí masivní ekologickou katastrofu, všechny vlády v regionu dostanou strach. Potopení tankeru a balijská operace povzbudí další džihádisty, aby se k jejich věci přidali, a pak společně provedou ještě víc ještě odvážnějších útoků, až sekulární režimy zaniknou v troskách.

Tanjung pozorně poslouchal zprávy z vysílačky a radoval se z každého malého pokroku.

„Máme pohromadě celou posádku,“ prohlásil velitel Kersen. „Odvedte je do jídelny. Tanjungu, jak jsi na tom?“

„Udržuju pozici vedle lodi. Nevidím žádnou aktivitu.“

„Dobře. Zamkneme posádku v jídelně a půjdeme rozmístit bomby. Až budeme hotoví, přivedeme je dolů k tobě.“

„Ano, pane.“

Měli jen tři bomby, které bylo třeba rozmístit velmi pečlivě, aby potopily tak velkou loď, a musely se odpálit dříve, než se na místo dostane pobřežní stráž nebo obranné složky, protože *Dahar* jistě použil SSAS. Podle toho, jak ozbrojené složky reagovaly při dřívějších únosech v oblasti, měli zhruba hodinu na to, aby opustili loď a pospíšili si zpátky na svou základnu na břehu.

Když se ostatní postarali o posádku, mohl si Tanjung oddechnout. Odložil útočnou pušku a sedl si na palubu, aby si vychutnal zaslouženou odměnu v podobě rýžových kuliček klepon, které pro něj a jeho kamarády nadělala jeho matka. Sladká pochoutka byla obalená ve strouhaném kokosu a Tanjung si utíral prsty do kalhot, zatímco sledoval nákladní loď, která se k nim přibližovala z velké dálky.

Tanjung si pomyslel, že ho musí šálit zrak, protože mu připadalo, že k nim velké nákladní plavidlo uhání neuvěřitelně rychle. Pokaždé když se podíval jinnam a zase zpátky na loď, zdálo se mu, že je o něco blíž.

Pokrčil rameny. Vlastně na tom nezáleželo. Takhle velká loď nemůže vyvinout větší rychlost než dvacet kilometrů v hodině. Než se k nim stihne přiblížit, budou dávno pryč i s rukojmími. A civilní nákladní loď je stejně ani nemůže ohrozit.

Když dojedl svačinku, zmačkal sáček a zahodil ho do moře.

Právě v tu chvíli jeho zrak upoutalo něco divného, co vířilo ve vodě. Vstal a došel těsně k zábradlí.

Uviděl bublat vodu, jako by z ní něco stoupalo k hladině, skoro jako by se z hlubin vynořovala nějaká mořská příšera.

Vzápětí se vedle jeho člunu objevil dlouhý, plochý objekt a zůstal viset těsně pod hladinou. Mohl to být kus nějakého haraburdí, které vyhodili z jedné z mnoha nákladních lodí, které tenhle průliv křižovaly.

Pak si Tanjung všiml, že to není úplně ploché. Na jedné straně byla krátká jakoby kupole s něčím jako okna. Polekal se, když si uvědomil, že se na něj zevnitř upírají dvě oči. Patřily staršímu bílému muži s červenými tvářemi a kroužkem nazrzlých vlasů kolem plešaté hlavy.

V první chvíli Tanjunga napadlo, že mu do kleponů někdo něco přisypal. Ale z transu se rázem probal, když se na zadní straně té – jak konečně pochopil – ponorky, která se tu zčistajasna objevila, prudce otevřel poklop. Z otvoru se jako démon vynořila postava v černém oděvu a s kuklou na hlavě a namířila na něj pistoli.

Tanjung se otočil pro útočnou pušku, ale už bylo pozdě. Uslyšel zasyčení a ucítil, jak se mu do zad něco zapíchlo. Hrabal za sebe a snažil se to vytáhnout, ale ve vteřině se mu podlomila kolena a on se zhroutil na palubu.

Neztratil vědomí, ale měl v hlavě divnou mlhu a pusy jakoby plnou vaty.

Muž v černém přeskočil přes zábradlí do člunu a vztyčil se nad ním jako obr. Sklonil se k Tanjungovi, vyškubl mu ze zad šipku a obrátil ho břichem nahoru.

Vzal mu útočnou pušku a hodil ji přes palubu, pak si klekl a Tanjung hleděl do jeho pronikavých modrých očí, které si ho upřeně prohlížely. Muž řekl něco anglicky, čemu Tanjung nerozuměl.

„No speak English,“ slyšel sám sebe říkat, skoro jako by ta slova nepatřila jemu.

Muž přepnul na arabštinu a Tanjung rozpoznal saúdský dialekt.

„Kolik je vás na *Daharu*?“

Tanjung se pokusil odolat nutkání odpovědět, ale cítil se divně donucen říct všechno, co věděl.

„Sedm.“

„Nesnaž se to přemocť,“ poradil mu vetřelec. „Droga, kterou jsi dostal, tě jednak znehybní a jednak funguje jako sérum pravdy. Můžeš mi věřit, vyzkoušel jsem si ji. A teď, o co vám jde?“

„Bomby. Jsou tři. Chceme tanker potopit.“

„A posádka. Je naživu?“

„Ano. V jídelně.“

„Dobře. Teď mi řekneš, kam přesně chcete dát ty bomby.“

Muž si stáhl kulku a odhalil světlé vojensky střižené vlasy a pohlednou, opálenou tvář. Měl inteligentní, pronikavé oči a jakousi vnitřní autoritu, jež vyzařovala sebedůvěru.

I v jeho omámeném stavu Tanjunga překvapilo, že se před ním ten muž odhalil.

„Kdo jsi?“ zeptal se ho pomalu a nemotorně. Z nějakého důvodu cítil potřebu dodat: „Já jsem Tanjung.“

„Já jsem Juan Cabrillo a chystám se zneškodnit tvoje přátele teroristy. Ale můžu ti říct, že to pro tebe není důležité.“ Cabrillo se usmál, jako by měl radost, že může po dlouhé době konečně prozradit svoje tajemství. „Víš, ta droga, co ti teď koluje v žilách, ti taky vymaže paměť. Takže až asi za čtyři hodiny přijdeš s příšernou bolestí hlavy k sobě, nebudeš si o mně pamatovat vůbec nic.“

4

Zponorky se vynořili další tři lidé ve stejných černých oděvech, neprůstřelných vestách, brýlích a kuklách. Nechali ve stroji pouze pilota a vylezli na člun za Juanem, který mezitím svázal omráčenému teroristovi zápěstí a kotníky stahovacími páskami. Všichni měli přes rameno zavěšené samopaly MP5 a v pouzdrech na boku pistole nabitě šipkami. To jediné, čím se postavy lišily, bylo, že jedna byla o půl stopy menší než zbylé dvě.

„Zdá se, že sedativum funguje, jak má,“ pronesla nejmenší maskovaná postava vyšším, ženským hlasem.

Juan vstal a odpověděl: „S touhle pochoutkou bych přesvědčil i plukovníka Sanderse, aby mi prozradil recept na extra křupavé kuře. Tady Tanjung říká, že na palubě je sedm útočníků ozbrojených kalašnikovy. Šipky používejte, jen dokud máme na své straně prvek překvapení.“ Podíval se na hodinky. „Vím, kde jsou bomby. Tanjung říká, že máme asi patnáct minut na deaktivaci časovačů. Taký se zmínil, že Kersen, to je velitel jejich teroristické buňky, má v záloze dálkový odpalovač. Zřejmě nevěří nikomu dalšímu, že by neodpálil loď i s ním na palubě. Poznáte ho podle toho, že mu chybí levé ucho.“

Juan ťukl jazykem do miniaturního mikrofonu, který měl v ústech připevněný na stoličce. Transceiver mu dovoľoval nejen používat vysílačku bez rukou, ale také převáděl zvuk odpovědi přímo do jeho lebky kostním vedením, díky čemuž mohl komunikovat i ve velmi hlučném prostředí.

„Paluba je čistá?“ Podíval se nahoru, ale jejich dron, malá šedá kvadroptéra, byl tak vysoko, že ho nemohl vidět.

„Nevidím pohyb,“ dostalo se mu odpovědi.

„Je někdo na můstku *Daharu*?“ Kdyby byli teroristi tak vysoko, mohli by přes zábradlí Juana a jeho tým snadno vidět přicházet.

„Moment, podívám se tam.“ Pauza. „Můstek je prázdný.“

Juan si nasadil kuklu a brýle pro rozšířenou realitu a zadal umístění náloží. Po cestě k lodi si stáhli detailní plány tankeru, takže je brýle mohly provádět chodbami v jeho nitru. V koutku zorného pole teď díky nim viděl podrobnou mapu *Daharu*, rozdělenou na jednotlivé paluby.

„Jdeme,“ zavelel Juan. Začal lézt po žebříku, který tu zanechali teroristi. Věděl, že je jeho povinností vstoupit na loď jako první.

Všichni byli členy Korporace a Juan byl její Předseda – tímto zdvořilostním titulem ho ostatně jeho lidi často oslovovali. Technicky vzato byli vlastně žoldnéři, ale Juan tohle označení upřímně nenáviděl. Žoldnéři se přece nechávají najmout od toho, kdo nabídne nejvíc, bez ohledu na příčinu nebo etiku svých zaměstnavatelů.

Zato Korporace byla společností soukromých kontraktů, kteří byli převážně veterány některé složky americké armády či bývalými agenty CIA. Vynikali neobvyklými dovednostmi a pracovali pro vládu USA všude tam, kde bylo zapotřebí přísného utajení a možnosti věrohodného popření. Jednou z nedávných misí byla razie za účelem sabotáže jednoho syrského farmaceutického komplexu vyrábějícího sarin. Tam se dostali k limitované šarži utišujícího séra, které nyní používali. Přijímali zakázky také od spřátelených států nebo nevládních entit, ale pouze pokud to sloužilo zájmům jejich vlasti.

Juan Cabrillo nebyl pouze Předsedou Korporace, ale také jejím srdcem a duší. Tento bývalý agent CIA vedl svou organizaci statečně a důvtipně a dařilo se mu být vždy krok před svými nepřáteli. Sám si sestavil svou prvotřídní posádku a každému členovi Korporace naprosto důvěřoval, že splní přidělené úkoly na výbornou. Na oplátku se mu od všech dostávalo hlubokého respektu a obdivu. Většina mužstva ho považovala za svého blízkého přítele.

Korporace vynikala také tím, že operovala kompletně a výhradně na palubě jedné lodi. Nového *Oregonu*.

Po tragické ztrátě předchozí lodi už se Juan a zbytek posádky nemohli dočkat, až opět vyplují na moře a zjistí, čeho je schopná ta nová. První plavba byla v podstatě zkušební a měla prověřit motory a další zdokonalené schopnosti.

Poté se měli vrátit do malajského suchého doku a dokončit poslední přípravy na definitivní spuštění na vodu. Avšak poté co se k nim dostaly informace o hrozícím teroristickém útoku v Malackém průlivu, rozhodli se vyplout ještě dříve, než byla loď plně vybavena. *Oregon* byl nyní na své první plavbě a na palubě ještě chyběla i část posádky.

Teroristi měli v plánu rozmístit výbušniny a zmizet z lodi i s rukojmími dlouho předtím, než se na místo stihnou dostat bezpečnostní složky. Indo Jihad však nevěděla, že do její buňky pronikla krysa z Korporace, a tak je ani nenapadlo, že by jim akci mohl někdo překazit. Juanův tým byl sice v menšině, ale měl na své straně utajení a prvek překvapení.

Došli na palubu ropného tankeru a rozdělili se do dvou párů. Juan a Hali Kasim se chystali zajistit strojovnu, ostatní se měli vydat na příď.

Dvojice si pospíšila k přístupovým dveřím v záďové nadstavbě.

„V pohodě?“ zeptal se Juan svého parťáka, když se oba přitiskli zády k ocelové stěně.

Vyrážet do akcí s komandem nepatřilo na *Oregonu* k Haliho běžné pracovní náplni. Američan s libanonskými kořeny sloužil na lodi jako komunikační důstojník. Právě on zachytil nouzový poplach vyslaný z *Daharu*. *Oregon* sice disponoval týmem bývalých agentů speciálních jednotek, kteří by se takové mise normálně ujali, ale ti všichni momentálně plnili jiný úkol na Bali.

V Korporaci však byli na boj trénováni všichni a i Hali už měl za sebou pěknou řádku nebezpečných misí.

„Ano,“ odpověděl. „Ale stejně se těším, až se vrátím do svého pohodlného křesílka se sluchátky na uších.“

„Jen se drž za mnou a všechno bude dobré. A pamatuj si, nic neriskovat.“

Juan otevřel dveře a našli nejbližší schodiště. Juan s pistolí nabitou šipkou vedl Haliho dolů podle mapy, která se mu promítala do brýlí.

Zastavili se přede dveřmi strojovny. Juan cítil přes ocel hučení. Aspoň že teroristi neodstavili velké dieselové motory, když už loď stála. Jejich hluk pomůže zamaskovat příchod komanda.

Juan se podíval na Haliho a ten přikývl na znamení, že je připraven. Juan se přikrčil a pootevřel dveře. Do uší mu dolehl zvuk hlučných turbín.

Dveře vedly na lávku shlížející na celou strojovnu, ale kvůli spoustě rour, potrubí a strojů nebylo tak snadné, aby je zdola někdo uviděl.

Nejdříve se doplížili k řídící místnosti a Juan nakoukl do okna. Uvnitř nikdo nebyl.

Hali mu zaklepal na rameno. Juan se ohlédl a uviděl dva teroristy. Krčili se nad čímsi, co připevňovali k masivnímu palivovému vedení, které zásobovalo motory. To odpovídalo tomu, co jim řekl terorista na člunu – že mají v plánu vyhodit loď do vzduchu a rozpoutat zuřící peklo, které bude vidět na míle daleko.

Útočníci šest metrů pod nimi byli tak zaměstnaní svým úkolem, že si jich vůbec nevšimli. Juan dal Halimu signál, že se postará o muže vpravo, zatímco Hali má zneškodnit toho vlevo.

Zamířili pistole přes zábradlí lávky. Juan vystřelil. Jeho šipka zasáhla teroristu zezadu do krku. Otočil se ve stejnou chvíli, kdy Haliho šipka zasáhla druhého do zad. Do tří vteřin se oba zhroutili na podlahu.

Juan a Hali opatrně obešli lávku a prohledali zbytek strojovny. Nikdo další tu nebyl.

Sešli dolů po schodech a našli dva teroristy schoulené na podlaze. Něco si pro sebe mumlali. Podle muže v člunu měly bomby ve strojovně rozmísťovat dva týmy. Určitě nelhal, takže buďto plán nepochopil, anebo mu o něm neřekli pravdu.

Zatímco se Hali šel věnovat bombě, Juan promluvil k Indonésanům.

„Kde máte ostatní?“ zeptal se arabsky.

Oba mu odpověděli v indonéském dialektu. Juan plynne ovládal arabštinu, španělštinu i ruštinu, ale indonésky nerozuměl. Vytáhl proto malý tablet s překládacím softwarem, zvolil jazyk a zopakoval otázku.

Tablet vyprodukoval hlasitý překlad. Muži po krátké odmlce odpověděli, ale na tabletu vyskočilo chybové hlášení.

Jazyk nerozpoznán.

Přečetl jej Halimu, který nezvedl oči od bomby.

„Asi je to nějaký neobvyklý dialekt, který počítač neumí přeložit.“

„V tom případě máme problém,“ odtušil Juan. „Předpokládám, že jedna bomba bude na přídí, ale pořád nám jedna chybí.“ Podíval se na hodinky. „A na hledání máme už jen deset minut.“

Hali vstal. „Myslím, že máme jeden ještě větší problém.“

„Jaký?“

„Nedokážu tu bombu deaktivovat. Je to dost sofistikované zařízení, navíc zanýťované, takže nemůžu přestřihnout dráty. A když do něj začneme zadávat náhodné kódy, mohli bychom ho odpálit.“

Juan se sklonil k bombě a prohlížel si ji. Byla daleko komplikovanější než typická improvizovaná výbušnina, byla opatřená průhledným krytem z polycarbonátu a digitální klávesnicí. Neviděl na ní žádný číselný odpočet, jen řádku blikajících pruhů podobných těm, které ukazují úroveň nabití baterie třeba v mobilu. Momentálně zbývaly čtyři z pěti čárek.

„Nejsem odborník na výbušniny, ale žádný náklonový spínač nevidím. Podle mě se s tím dá hýbat, ale rád bych slyšel další názor.“

„Ten brzy dostaneme. Zůstaň tu, dokud nebudeme vědět jistě, že to můžeme přenést. Já začnu hledat tu další skupinu s druhou bombou.“ Naposledy se podíval na zařízení a viděl, jak v blikajícím indikátoru ubyla další čárka. „Když tam zůstane jedna čárka, zmiz odtud a nalož posádku na záchranný člun.“

Hali přikývl a ostražitě si bombu prohlížel. „Když na tom trváš.“

Juan vyběhl po schodech na lávku a ven ze strojovny. Cestou ťukl do mikrofónu na stoličce. „Lindo, situace je o něco komplikovanější, než jsme si mysleli.“

Nic.

„Lindo, slyšíš mě?“ zopakoval.

Ticho, které slyšel, Juana děsilo, ale nesměl zapomínat, že jeho hlavním úkolem je nalézt třetí bombu. Tým na přídi *Daharu* byl od něj vzdálený na délku tří fotbalových hřišť. Jestli mají potíže, stejně pro ně nemůže nic udělat.

5

Problém nebyl, že by Linda Rossová Juana neslyšela. Jenže nemohla říct ani slovo. Stačil by jediný nádech, aby ji i Erika Stonea zabili.

Oba byli momentálně skrčení ve stínu obrovské roury a dívali se přímo do hlavně útočné pušky AK-47. Terorista se zbraní je zatím neviděl, ale stačil by jediný pohyb – jediný zvuk –, aby zjistil jejich přítomnost a zmáčkl spoušť.

Linda byla viceprezidentka Korporace a veteránka námořnictva USA. Co se přidala k posádce *Oregonu*, zažila víc bojových operací než za celou dobu ve službě, ale na ten pocit, když na ni míří hlaveň zbraně, si doteď nezvykla.

Momentálně klečela vedle Erika u olejového čerpadla nejbliž k přidi. Ani jeden z nich nemohl na muže bezpečně zamířit a útočnickovu pozornost před chvilkou upoutalo náhodné zachrštění kovového řetězu někde za nimi. Jeho tělo bylo zatím schované za spleť trubek, takže vystřelit po něm šipku by bylo přinejlepším nejisté.

Terorista obhlížel okolí s namířeným kalašnikovem, a když spokojeně usoudil, že se neděje nic neobvyklého, vrátil se zpátky do boudy za svým druhem, který právě umisťoval bombu na jeden z hlavních vypouštěcích ventilů.

Linda se konečně odvážila nadechnout. „To bylo těsně,“ prohodila k Erikovi tichým hlasem, který byl vysoký a pronikavý, ale přesto vyzařoval autoritu. Po-
klepala na svou kuklu. „Ještě že mám tohle.“

Linda byla známa tím, že pravidelně měnila barvy vlasů podle nálady. Právě teď měla na hlavě svěží pixie sestřih v jasné zelené barvě, kterou by, kdyby neměla hlavu schovanou v černé kukle, terorista mohl jen stěží přehlédnout.

„Hodlám napsat kapitánovi *Daharu* dost ostrý dopis s prosbou, aby v budoucnu dohlédl na to, že si jeho posádka bude pořádně zamykat vybavení,“ dodal Eric.

Eric dříve také působil u amerického námořnictva a nyní sloužil na *Oregonu* jako hlavní kormidelník. Obvykle nosíval košili na knoflíčky a khaki kalhoty, nikoli bojovou výstroj. On a jeho nejlepší kamarád Mark Murphy byli nejinteligentnější členové posádky, takže normálně dostávali za úkol spíše vymýšlet technická řešení problémů, kterým *Oregon* čelil, než střílet šipky po ozbrojených teroristech.

Stejně jako Linda však v řadách Korporace zažil už pěkných pár bojových operací, a Předseda navíc dbal na to, aby si posádka i během stavby a příprav nové lodi zachovávala bojeschopnost. Linda byla ráda, že s sebou Erika má – nejen pro jeho odborné znalosti z oblasti výbušnin, ale taky proto, že disponoval silným taktickým instinktem.

Teď už potřebovali jen vymyslet, jak se nepozorovaně dostat k teroristům.

Čerpadla byla umístěná v malé boudě, která chránila ventily před povětrnostními vlivy. Ze stavby se všemi směry klikatily trubky k masivním zásobníkům oleje pod jejich nohama. Kdyby tady vybuchla nálož, protrhla by nejmíň desítku trubek, zapálila olej, který jimi proudí, a obstarala kyslík palivovým výparům v nádržích, což by mohlo způsobit výbuch obrovské ohnivé koule. Tak obrovské, že by byla vidět z malajského pobřeží na jedné straně a z Indonésie na straně druhé.

„Já jsem moc malá, ty roury nepřelezu,“ řekla Linda.

„Můžu tě vysadit,“ navrhl Eric. Sám taky nebyl nijak urostlý, ale Linda byla drobná, a proto nepochybovala, že ji unese.

„Budu moc odhalená,“ obávala se.

„Ale obcházet to by trvalo moc dlouho.“

„Tak půjdeme spodem.“ Ukázala na mezeru mezi potrubím a palubou. Prostor to byl těsný, ale po břicho tudy oba prolezou.

Z komunikačního systému se znovu ozval Juanův hlas. „Lindo, slyšíš mě? Zatím jsme zneškodnili dva únosce. Takže zbývá pět.“

Linda klepla do mikrofону na stoličce. „Rozumím, Předsedo. My tu máme dva. Chystáme se zaútočit.“

„Dobrý lov,“ popřál jí. Štěstí si na *Oregonu* nikdy nepřáli, protože na štěstí se spoléhají jen blázni. Sice nikdy neuškodilo, když člověka na misi potkala šťastná náhoda, ale Juan posádce vždycky vštěpoval, že pro úspěch mise jsou mnohem důležitější příprava, výcvik, týmová práce a dovednosti.

„Dáme ti vědět, až se dostaneme k bombě, Předsedo,“ slíbila Linda.

„Rozumím.“

Přesunuli se s Erikem na místo, kde byla škvíra pod potrubím nejširší. Eric lezl první, Linda se ho mezerami mezi trubkami snažila co nejlépe krýt samopalem MP5. Bouda s ventily byla vzdálená tak deset metrů, takže vystřelení šipky tak úzkým otvorem Linda nehodlala riskovat.

Eric se protáhl pod rourou, přeběhl volný prostor a skrčil se u boudy.

Linda si pověsila MP5 na rameno, lehla si na břicho a protáhla se mezerou. Nos jí zaplnil charakteristický pach oleje a maziva.

Už byla skoro venku, když uviděla jednoho z teroristů vycházet zpoza rohu boudy za Erikem. Byl tak překvapený, že tu na někoho narazil, že nebyl připravený vystřelit, což Erikovi zachránilo život.

Když Eric uslyšel kroky, otočil se a namířil MP5 ke střelbě, ale terorista mu pažbou svého kalašnikova vyrazil zbraň z rukou. Eric mu nedovolil účinnou pušku použít. Vrhł se na teroristu a srazil ho na zem. Nato začali zápasit o kontrolu nad zbraní.

Linda ještě nebyla venku zpod trubek, takže svou pušku nemohla použít. Místo toho vytáhla z pouzdra pistoli na šipky, ale Eric a terorista se divoce převalovali, takže nebylo snadné správně zamířit.

V tu chvíli se zpoza boudy z opačné strany vynořil druhý terorista. Musel zaslechnout povyk a prostě se šel jen podívat, co se děje. Samopal si s sebou nevezl.

Stále ležící Linda na něj vystřelila šipku z pistole, ale mířila z nepříznivého úhlu a šipka trefila teroristu rovnou do koženého opasku.

Muž slyšel divný zvuk, ale nezaznamenal, že ho něco zasáhlo. Pak uviděl, jak se Linda souká zpod potrubí, a rozběhl se k ní. Vstala na nohy právě ve chvíli, kdy k ní přiskočil a přišpendlil ji k potrubí.

Vyrazil jí pistoli z ruky a přitiskl jí předloktí na hrdlo, takže nemohla dýchat. Jeho horký dech, který jí dopadal na tvář, páchl tabákem a kari kořením. Linda

se jeho paži pokusila odtlačit, ale šlachovitý chlap měl příliš velkou sílu. Bylo jen otázkou času, kdy ztratí vědomí.

Přestala se proto zabývat jeho paží a sjela mu rukou po trupu dolů až k opasku. Nahmatala šipku, která stále trčela z kůže, a vyškubla ji. Zatímco se jí začínalo zužovat zorné pole, zapíchla šipku teroristovi do krku.

Oči se mu rozšířily šokem a šipku si vytrhl, ale bylo pozdě. Linda se trefila hrotem přímo do tepny, a tak droga zaúčinkovala prakticky okamžitě. Muž padl na kolena a svalil se na podlahu.

Linda se hltavě nadechla a rozhlédla se. Teroristovi, se kterým zápasil Eric, se nějak podařilo odkulit k Erikovu samopalu. Zvedl ho a už se chystal vystřelit, když Linda popadla z paluby pistoli a vstřelila mu další šipku do zad.

Muž se prudce otočil a snažil se hrabat rukou po tom, co ho bodlo. Chvilí na Lindu překvapeně zíral, potom se mu protočily oči vzhůru a on se zhroutil na palubu.

Linda došla k Erikovi, natáhla k němu ruku a pomohla mu vstát. Eric si třel dlaní týl hlavy.

„V pořádku?“ zeptala se.

„Praštil mě pažbou, ale to bude dobrý.“ Eric se rozhlédl a uviděl na palubě ležet dva teroristy. „Dostalas je oba. Dobrá trefa.“

Zazubila se na něj. „Tys nevěděl, že Annie Oakleyová byla moje prababička?“

„Skoro bych tomu věřil.“

„Tak pojď. Koukneme se na tu bombu.“

Vešli do boudy a našli nálož umístěnou přímo pod hlavní ventilovou jednotkou, do které se sbíhal labyrint potrubí. Linda posvítla baterkou a Eric začal zkoumat zařízení. Uviděl indikátor se dvěma blikajícími čárkami.

Linda ťukla do mikrofonu. „Předsedo, naši teroristi jsou zneškodnění a máme před sebou bombu.“

„Dobrá práce. Eriku, co ty bomby? Můžeme s nimi hýbat?“

Eric, který Juana také slyšel, přikývl. „Ano, Předsedo. Nevidím žádné obvo-
dy ani akcelerometry aktivované pohybem.“

„Slyšel jsi, Hali?“ zeptal se Juan.

„Ano, rozumím,“ potvrdil Hali. „Vezmu ji a jdu nahoru. Chceš je hodit přes palubu?“

„To bych nedoporučil,“ odpověděl mu Eric, zvedl bombu a vložil ji do batohu, ve kterém ji přinesli teroristi.

„Proč ne?“ zeptal se Juan.

„Při dopadu do vody by se mohly zkratovat a prorazit do lodi pořádnou díru. *Dahar* by se možná nepotopil, ale než bychom to dostali pod kontrolu, mohly by skončit v moři tisíce galonů ropy.“

„Možná by se nepotopil?“ opáčila Linda.

Eric pokrčil rameny.

„Eric krčí rameny?“ zeptal se Juan.

„Přesně.“

„Pak musíme najít tu třetí a dostat všechny tři co nejdál od nás, než vybuchnou.“

6

Max Hanley, toho času pilot ponorky *Oregonu*, s funěním vylezl ze zadního poklopu. Doby, kdy sloužil ve Vietnamu na swift boatu v deltě řeky Mekong, byly dávno pryč, a cvičení nepatřilo zrovna k jeho nejmilejším kratochvílím, jak dosvědčoval jeho velkorysý břich, kterého se ho doktorka Huxleyová neustále – a marně – snažila zbavit. Přesto byl Max toho názoru, že na muže svého věku je celkem fit, a role prezidenta Korporace a hlavního inženýra *Oregonu* ho stále dostatečně zaměstnávala.

Teď když se ocitl mimo klimatizované pohodlí *Gatoru*, začal se mu na čele nepříjemně perlit pot. Tato ponorka byla jedna ze dvou, kterými *Oregon* disponoval. Ta větší, *Nomad*, byla stavěná na hlubší ponory, měla přechodovou komoru a dost prostoru pro osm potápěčů s plnou výbavou, zato *Gator* byl navržen pro rychlost a utajení. Výkonný dieselový motor mu umožňoval plout rychle po hladině, zatímco na bateriový pohon se mohl pod vodou nepozorovaně přiblížit k lodím, tak jak to udělali právě teď.

Max poslouchal komunikaci svých parťáků a věděl, že třetí bombu stále ještě nenašli.

„Zdá se mi, že z těch tvých nic nedostaneme, Juane,“ řekl do svého mikrofonu na stoličce, zatímco přivazoval *Gator* ke člunu teroristů. „Snad tady náš přítel Tanjung by nám mohl ještě něco povědět.“

„Řekni mi, že jsi ozbrojený, Maxi.“

„Copak, máš o staříka strach?“ zažertoval Max. Byli s Juanem nejlepší přátelé. Spolu stvořili Korporaci a navrhli a sestrojili jak starý, tak nový *Oregon*.

„Slyším jen hekání a funění. Zníš jako dědeček, co vstává ze svojí oblíbené lenošky.“

Max si dal záležet, aby už ani nemukl, když přelézal přes zábradlí do člunu.

„Neboj se. Mám s sebou pistoli se šipkami, kdyby to snad náhodou vypadalo, že se začíná vzpamatovávat. A kdybych stál o to, aby někdo komentoval, jaké vydávám zvuky, zavola bych jedné ze svých exmanželek. Takže, pomůžeš mi tlumočit, nebo co?“

Max došel k dřímajícímu Tanjungovi a šťouchl do něj špičkou. Muž se zamlel. Max mu podržel před tvář ruční vysílačku, napojenou na jejich komunikační systém.

„Můžeš mluvit, Juane.“

Juan promluvil arabsky a na chvíli to vypadalo, že mladý terorista nic neodpoví. Nakonec promluvil asi tak, jako by v sobě měl celou láhev whisky.

„Co říkal?“ zeptal se Max.

„Je přesvědčený, že platí to, co mi řekl předtím,“ řekl Juan.

„Vypadá to, že je nováček a nechali ho jen řídit člun. Třeba mu neřekli všechno.“

„Možná.“

Než se stihli zeptat na něco dalšího, ozval se v komunikačním systému další hlas. Patřil Gomezu Adamsovi, který byl na *Oregonu* odborníkem na řízení helikoptér a ovládání dronů. Gomez byl veteránem 160. leteckého pluku pro zvláštní operace, elitní jednotky americké armády známé jako Nightstalkers, která dopravovala do boje příslušníky speciálních jednotek. Momentálně čekal na palubě *Oregonu* a zajišťoval ostatním pohled z ptačí perspektivy.

„Panebože, kde *ti* se tady vzali?“ Jeho hlas zněl zmateně a vztekle zároveň, což bylo vzhledem k jeho povaze a zkušenostem více než znepokojivé.

„Co se děje, Gomezi?“ zeptal se Juan.

„Mám na palubě dva muže, co jdou k žebříku do člunu. Do deseti vteřin do něj uvidí přes zábradlí. Maxi, okamžitě se schovej.“

Ať byl Max na svůj věk sebevíc ve formě, vrátit se tak rychle do *Gatoru* pro něj nebylo reálné. Jeho jedinou možností bylo skrčit se do miniaturní kormidelny člunu.

Skočil pod stříšku a uslyšel nad sebou hlasy. Teroristi si evidentně stále mysleli, že mají celou loď pro sebe, protože se nijak nesnažili svůj hovor tlumit.

Potom najednou ztichli.

„Dívají se dolů do člunu,“ oznámil Gomez. „Už vidí *Gator* a toho ležícího.“

„Kde jsi, Juane?“ zašeptal Max.

„Na cestě k tobě z čerpadlovny,“ odpověděl mu Juan. Max slyšel jeho zrychlený dech, když utíkal nahoru po schodech.

„Vytáhli zbraně a jeden leze po žebříku do člunu,“ informoval Gomez.

„Výborně,“ zamumlal Max a vytáhl z opasku pistoli. Co Juanovi neřekl, bylo, že byla nabitá jen jednou šipkou.

„Tanjungu,“ zavolal tiše muž sestupující do člunu. „Tanjungu!“

To poslední, co si Max přál, bylo, aby terorista začal kropit člun palbou z automatické pušky. A to předposlední bylo, aby zblízka vystřelil na *Gator* a udělal do něj díry.

„Gomezi,“ řekl. „Potřeboval bych odvést pozornost.“

„Rozumím,“ odpověděl Gomez.

Pár vteřin nato Max uslyšel zvuk připomínající útok rozzuřeného sršně. Bzučení vrtulí kvadrokoptéry mělo teroristu zmást, což bylo přesně to, co Max potřeboval.

Dron se prohnal kolem a následovalo překvapené vyjeknutí.

„Myslím, že mám jeho pozornost,“ hlásil Gomez.

Max vykoukl ven a uviděl teroristu šest metrů nad sebou zvedat AK-47 a mířit na létající hrozbu. Max namířil pistoli a vystřelil.

Šipka zasáhla muže do zadku a přinutila ho připlácnout dlaň na místo, kam ho, jak si zřejmě myslel, bodl nějaký otravný hmyz. O chvíli později úchop jeho ruky na žebříku zeslábl. Pustil se a přistál o dvě patra níž na palubě člunu.

Max věděl, že druhému muži u zábradlí nebude trvat dlouho, než na podivné události začne reagovat, a tak rychle přiskočil k padlému a sebral mu kalashnikov. Namířil ho nahoru právě včas, aby uviděl, jak terorista nahoře zavrával a padl od zábradlí kamsi dozadu.

Pak se místo něj objevila Juanova usměvavá tvář.

„Vidím, že chceš být taky užitečný,“ poznamenal.

„Můj každodenní chléb,“ zašklebil se Max.

„To máme sedm z osmi. Ještě nám chybí jeden únosce. To musí být velitel Kersen. A ten má odpalovač.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Marauder*** .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.